

ANIMATORSTVO V DORNBERKU

pregled obdobja mladosti in entuziazma

ŽUPNIJA
DORNBERK
PRVAČINA

Nuša Velišček

ANIMATORSTVO V DORNBERKU

pregled obdobja mladosti in entuziazma

Dornberk, 2023

6

PUBLIKACIJI
NA POT

9

ANIMATORSTVU
NA POT

12

UVOD

14

KONCEPT ORATORIJA
SLOVENIJA

20

ANIMATORSKA
SKUPNOST

24

PRVI ZAMETKI
ANIMATORSKE
SKUPINE

26

2013 – LETO, KO SE JE
PONOVRNO ZAČELO
PISATI ANIMATORSTVO
V DORNBERKU

28

PROJEKTI
ANIMATORJEV

46

RAZLIČNE TEME
SKOZI LETA

50

VODITELJI
ANIMATORJEV

70

DOLGOLETNI
ANIMATORJI

78

JUBILEJNI
ORATORIJ 2023

88

VTISI
UDELEŽENCEV
ORATORIJA

90

NAMESTO
ZAKLJUČKA

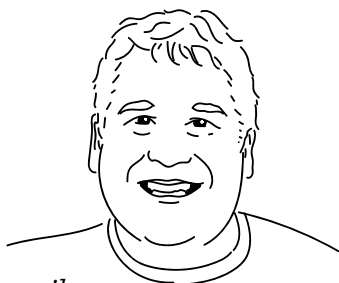
92

STATISTIKA

97

POVEŽITE SE Z
DORNBERŠKIMI
ANIMATORJI

PUBLIKACIJI NA POT

Boštjan Toplikar, župnik

Prijetno je pisati o jubilejih, ko se nabere veliko spominov in dogodkov. Letošnji jubilej dornberških animatorjev je zame nekaj posebnega, saj začetki sovpadajo z mojim prihodom v Župnijo Dornberk. Prva srečanja z mladimi v naši župniji so nakazovala, da so ambiciozni in bi radi nekaj več kot zgolj poletni oratorij, na katerega se pripravljáš nekaj mesecev. Zato smo se začeli pogovarjati, da bi po oratoriju, poleti 2013, izdelali letni program, s katerim bi lahko mladi celo leto dajali ton župniji in z navdušenjem, dobro voljo in vnemo obogatili vsak letni čas.

Že takoj na začetku sem spoznal, da so vsi zelo nadarjeni, imajo ideje in smisel za izvedbo. Otroci so se kar lepili nanje, ker so bili priljudni, prijazni, zanimivi. Gotovo boste prve animatorje spoznali na slikah in v zapisih na naslednjih straneh, meni je bilo z njimi čudovito. Ne vem, kako so se lahko tako posvetili vsaki stvari in pustili mnogo prostega časa v prizadevanju, da bi vse

šlo kot po maslu. Poleg tega smo morali v prvih letih vse odkriti na novo - kaj potrebujemo, kako organizirati, kako vse izpeljati. Na krilih prvega ponovnega oratorija smo vključili v naš program še male oratorije v adventu in postu, Dornberški pasijon, miklavževanje in priložnostne zadolžitve.

Počasi sem spoznaval, da moje delo ni v prvi vrsti biti voditelj, ampak biti župnik, spremljevalec. Nekdo, ki omogoča, da mladi v župniji najdejo svoj prostor in se uresničujejo ter rastejo v zrele moške in žene. Da imajo odgovorno vlogo prevzemanja organizacije, pregleda nad delom, odrejanja dela in nato sodelovanja in ustvarjanja. Strašno sem vesel in ponosen na vse, ki so poprijeli za vodstvene vloge in bili voditelji oratorija in animatorji, kar pomeni, da so imeli več besede, da so uvajali animatorje pomočnike, pripravnike in vplivali na potek in vsebino animatorskega programa.

Od prvih let dalje so mnogi birmanci preizkusili, kako je biti v »zakulisju« oratorija in drugih programov. Mnogi so ostali, se zavzeli in postali novi župnijski sodelavci, nekateri so nadaljevali svoje skupine, pevske, birmanske, skavtske, veroučne, drugi pa so se v teh letih tudi že poročili in spoznali najlepši oratorij svojega življenja, 24/7 domače vzgoje in predajanja dobrega zgleda, vere in vrednot na svoje najdražje. To je tudi nagrada tako za župnika, kot zanje, ko se zavedamo, kako veliko in lepo poslanstvo nam je zaupano.

Želim si, da imajo mladi v župniji prostor za druženje in kakovostno preživljanje prostega časa. Obenem si želim, da je ta skupnost odprta za nove člane, ki bi se ji radi pridružili in prenašali znanje iz starejših generacij na mlajše. Že do sedaj so mladi pokazali, da se znajo več kot odlično znajti in mnoge zahtevne dejavnosti kakovostno izpeljati. Ni jim kar vse dobro in ne zamahnejo z roko »eh, saj bo že«. Veliko, če že ne tri četrte je pri tem odvisno od voditeljev.

Tadej Kovačič jim je v prvih letih vodenja tlakoval čvrste temelje in nasledniki so vsak po svoje dodali tako svoj značaj kot sposobnosti. Še sam ne vem, koliko je bilo tudi drugih, ljudi, ki so z besedo in dejanjem pomagali in podpirali vsa prizadevanja, zato gre zahvala vsem v župniji, ki ste nam pomagali.

Pot je bila tudi polna izzivov. Ne smemo pozabiti, da smo šli skozi dvoletno prepoved srečevanja. Mladi so vedno znova zavihali rokave, punce so v zadnjih letih prevzele vodenje in odlično oživile nadaljevanje po koroni.

Skupini želim, da bi še naprej tako cvetela ter da bi animatorji tudi v prihodnosti opravljali tako pomembno delo za našo župnijo.

Animatorji, Bog vas živi!

ANIMATORSTVU NA POT

Sara Vodopivec

Oratorij – kaj sploh je to? Mislim, da ima na to vprašanje prav vsak drugačen odgovor. Če vprašaš otroka o tem, kaj je oratorij, bo najbrž povedal, da je to teden, kjer gledajo igrice o določenem svetniku ali junaku, molijo in igrajo vodne igre. Če o tem vprašaš starša, boš najbrž dobil precej drugačen odgovor. Če pa o tem, kaj je oratorij in kako izgleda, vprašaš animatorja, se bo njegov odgovor v veliki verjetnosti močno razlikoval glede na to, ali mu vprašanje zastaviš na začetku ali ob koncu poletnega oratorija. Kljub temu pa vedno velja, da je oratorij nekaj posebnega, kar v življenja otrok in animatorjev prinese veliko novih spoznanj, veselja in prečudovitih trenutkov. Je prostor, kjer naj bi se vsi počutili sprejete kot doma, prostor, kjer se uči različnih spretnosti in vsebin, vzpostavlja nova in utrjuje stara prijateljstva in seveda kraj, kjer se uči živeti iz vere in v stiku z Bogom.

Pri vsem tem ima pomembno vlogo župnija in animatorji. To so mladi, v večini srednješolci, v naši župniji pa tudi učenci zadnjih razredov osnovne šole in študenti, ki se skozi leto pripravljajo na to, da bodo na oratoriju lahko ustvarjali pravo vzdušje in pogoje, da bodo otroci od tam odnesli nekaj za svoje življenje. Storit to pa ni vedno lahka naloga, kar skozi leta vedno bolj spoznavam.

Tudi sama sem kot otrok poleti hodila na oratorije. Tam sem vedno zelo uživala in občudovala animatorje, ki so vodili vse dejavnosti, zato sem si želela postati animatorka. Na začetku animatorske poti se mi je še vse zdelo zelo preprosto in enostavno. Večkrat sem tudi slišala koga reči: »Ma kaj vam je tko težko, sej se tam samo malo igraste z otroki in to je to.« Vendar sem kmalu spoznala, da temu ni tako. Kopica organizacijskega dela, ki sloni predvsem na voditeljih, od priprav na kateheze, ko sam ugotoviš, da stvari ne razumeš, do tega, kako malo morje otrok pripraviti na sodelovanje, te hitro spravi na realna tla. Zato sem mnenja, da je animatorstvo poslanstvo in animator ne more biti vsak. Kot animator se moraš naučiti prilagajati tako svojim soanimatorjem kot otrokom, biti potrpežljiv, vedno pripravljen nekemu priskočiti na pomoč, improvizirati, imeti ogromno energije, čeprav bi najraje od utrujenosti in vročine zaspal. Postati in biti animator je dar, saj te delo, ki ga opravljaš, če se le odpreš Bogu, vodi do novih spoznanj v veri, te navdaja z veseljem in ljubeznijo. Zato je zame kot animatorko pomembno, da vedno znova vse, kar delam in z vsemi, s katerimi sodelujem, izročam Bogu v varstvo in njega prosim za blagoslov, saj je brez tega lahko vse delo zaman, če ne sloni na trdnem temelju vere.

Po dolgih letih animatorstva se vedno znova rada spominjam preteklih oratorijev in vseh dogodkov, ki sem jih preživela s soanimatorji in tudi z otroki. Prav zato sem bila nad zamisljivo o izdaji publikacije navdušena.

Ob 10. obletnici ponovne oživitve oratorija v Župniji Dornberk bomo tako dobili čudovit pregled tega, kar se je v teh letih zgodilo v naši župniji, hkrati pa nas bo to tudi opomnilo, za kaj vse smo lahko v svojih življenjih in v življenju naše župnije hvaležni Bogu.

UVOD

Nuša Velišček

Oktobra 2022 sem se na nekem sestanku animatorjev zavedela, da bo leto 2023 za dornberške animatorje pomembno. Idejo za publikacijo sem dobila ob pogovoru z gospodom župnikom, saj sva se ravno pogovarjala o predaji voditeljskih zadolžitev na mlajšo generacijo. Župnik Boštjan Toplikar je mojo idejo sprejel z največjim možnim nasmehom na obrazu ter jo podprl.

Animatorstvo je poslanstvo, ki ga vsak, ki se za to odloči, živi s polnim srcem, vanj vlaga ogromno prostega časa, ki ni neizkoriščen, pač pa poln ustvarjalnosti, življenjskih spoznanj in učenja ter pridobljenih izkušenj. S publikacijo želim župljanom Župnije Dornberk in vsem ostalim približati naloge ter pomen animatorstva in obujati spomine na minula leta.

Publikacije smo se s številnimi sodelujočimi lotili premišljeno. Pomembno se mi je zdelo, da najbolj živo mladinsko skupino predstavimo skozi obdobje, ki je minilo kot bi mignil, z informacijami, spomini,

anekdotami, fotografijami, na katerih se boste mnogi prepoznali.

Skozi simpatično, barvito in zanimivo čtivo boste odkrili del animatorstva, ki je župljanom skrit. Večinoma je viden le končni izdelek. Čas, ki ga animatorji namenimo kakovostni izvedbi vseh naših idej, pa je nekoliko zakrit. Popeljali vas bomo od prvih zametkov oratorija, ponovne obuditve in prvega voditelja, do letošnjega poletnega oratorija v Župniji Dornberk.

Publikacija je zasnovana kronološko. Začenjam s konceptom Oratorija Slovenija, saj je to program, ki mu sledimo pri izvedbi poletnega oratorija, nadaljujem s predstavitvijo številnih projektov animatorjev v naši župniji, v drugem delu pa ne manjka iskrivih misli voditeljev oratorijev in nekdanjih dolgoletnih animatorjev.

Publikacija je torej pred vami! Želim vam, da bi ob prebiranju začutili predanost in velik optimizem, ki ga izžarevamo dornberški animatorji.

Za vse mlade, tudi tiste po srcu, pa v razmislek posredujem Don Boskove besede:

»Moja draga mladina! Težko boste našli koga, ki bi vas bolj kot jaz ljubil v Jezusu Kristusu in ki bi vam bolj želel vašo resnično srečo.«

KONCEPT ORATORIJA SLOVENIJA

*Cilj oratorija je: zbirati mlade,
da bi postali pošteni državljani
in dobri kristjani. – Don Bosko*

Oratorij je vzgojni program, ki se navadno odvija med poletnimi počitnicami. Pripravljajo ga mladi animatorji, ki svoj prosti čas namenijo ustvarjanju pisanih vsebin za najmlajše v župnijah. Skozi leta se je koncept Oratorija Slovenija spreminjal, a v obliki, kot ga poznamo danes, poteka od leta 1988. V 35 letih se je program razširil v več kot 300 krajev po vsej Sloveniji, o čemer poročajo statistični podatki.

Vsebina oratorija je preprosta, a hkrati poglobljena z duhovno rastjo. Vsako leto se na natečaju izbere glavnega junaka, ki je lahko svetnik, risani junak ali zgolj navaden izmišljeni lik, ki pripoveduje svojo zgodbo. Ta je poučna in polna nasvetov za življenje, ki jih animatorji skušajo otrokom približati ter s tem pomagajo pri ponotranjanju vrednot. Program oratorija na privlačen način navdušuje za veselo krščansko življenje, za ustvarjalnost in pošteno sodelovanje v družbi. Sestavni deli oratorija, ki ne smejo manjkati, so molitev, dramska igra, petje, ustvarjanje, kateheze in velike igre.

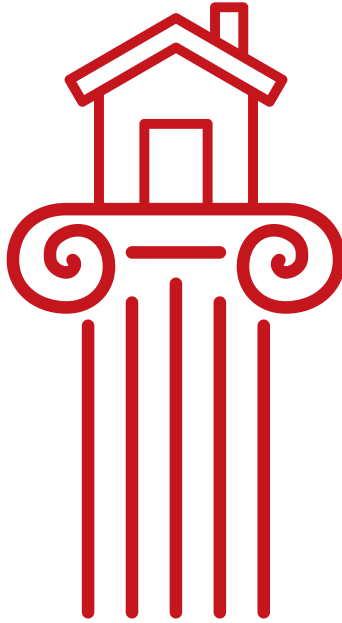

»Večina oratorijev je namenjena otrokom in mladostnikom. Obstajajo pa tudi oratoriji za starejše generacije: srednješolski oratorij, animatorij (oratorij za animatorje), oratorij plus (oratorij za odrasle), oratorij za družine.«

(Spletna stran Oratorija Slovenija, 2023)

Celotna vsebina oratorija je torej osredotočena na večstopenjsko združevanje zabave, prostega časa, krščanskega življenja, druženja, poučnih dejavnosti ... Vse to črpa iz preventivnega vzgojnega programa, ki ga je začrtal in začel izvajati italijanski duhovnik sv. Janez Bosko.

Don Boskov Preventivni vzgojni sistem je nastal, ko se je italijanski duhovnik odločil, da bi rad za mladino celostno poskrbel. Med razmišljanjem je upošteval njihovo telesno, duševno, intelektualno in duhovno razsežnost. Po besedah Don Boska je oratorij: »Dom, ki sprejema, šola, ki uvaja v življenje, dvorišče za njihove prijateljske stike in za življenje v veselju ter župnija, ki evangelizira.« (Spletna stran Oratorija Slovenija, 2023) V zasnovi sistema so bili postavljeni tudi štirje stebri, ki morajo biti uravnoteženo zastopani.

PRVI STEBER: oratorij je dom, ki sprejema

Animatorji so nosilci vseh dejavnosti, ki se odvijajo na oratoriju. Ključni so, da otrokom prikažejo in predstavijo bistvene vrednote. Te so določene na podlagi glavnega junaka, ki ga obravnava tematika oratorija. Cilj je, da bi se vsak otrok počutil kot doma in bi se ta občutek sprejetosti videl navzven. Takšen odnos animatorjev do otrok ni samo vzgojni pristop, temveč ima svoje duhovno ozadje. Animator se zaveda, da vsakega otroka pošilja Bog in ga tudi on skuša sprejemati, kot ga sprejema in ljubi Bog. Zato je animator, ki svoje animatorstvo živi zares in s krščansko ljubeznijo, otrokom podoba Boga, ki jih ima rad in jih sprejema.

DRUGI STEBER: oratorij je župnija, ki evangelizira

Neposredni govor o Bogu in intenzivnejša izkušnja stika z njim je eden temeljnih namenov oratorija. Samo ime oratorij pomeni kraj molitve, kar je izjemno pomembna točka, ki jo ponuja vsebina poletnega programa.

Na oratoriju se evangelizacija in vzgoja prepletata: evangelizira se z vzgojo in vzgaja se z evangelizacijo.

Iz teh razlogov oratorij vsebuje tudi katehezo – preprost in iskren pogovor o Bogu, ki v otrocih in animatorjih prebuja zavest o njegovi navzočnosti in ljubezni do ljudi. Oratorij ni kraj vsiljevanja vere in določenih prepričanj. Je pa kraj, kjer se navadno življenje prepleta in nadgrajuje z duhovnostjo. Oratorijska molitev je vesela in ustvarjalna, preprosta in globoka, odpira se skupnostni udeležbi, povezana je z življenjem in se v njem nadaljuje.

TRETJI STEBER: oratorij je šola, ki uvaja v življenje

Poleg formalnega učenja, ki so ga otroci in mladi deležni v šolah, postaja vse pomembnejše neformalno učenje. Vedno bolj vrednotimo tudi priložnostno učenje. Z vidika neformalnega učenja ponuja oratorij pridobivanje različnih veščin in znanj z ustvarjalnimi delavnicami, v katerih udeleženci lahko razvijajo svoje talente in potenciale. Še pomembnejše za življenje je učenje, ki se dogaja v medvrstniških in medgeneracijskih odnosih, ki na oratoriju nastajajo med otroki, animatorji in voditelji. Učenje za življenje zajema tudi pogovor o vrednotah, ki jih sporoča oratorijska zgodba. Vzgojno-poučno vlogo ima tudi duhovnost – zlasti sv. maša in spoved, kjer Bog v nezavednem in globinskem delu človeške osebnosti ureja in vzgaja notranje življenjske moči.

ČETRTI STEBER: oratorij je dvorišče za prijateljske stike in za življenje v veselju

Dvorišče (velika igra) je značilnost oratorija, ki jo obiskovalec takoj opazi. V zvezi s tem stebrom je Don Bosko pogosto ponavljal misel svojega velikega vzornika Filipa Nerija: »Ko je čas za to, tekajte, skačite, zabavajte se kolikor hočete, samo za božjo voljo, nikar ne grešite.« Z istim namenom je pripravljajal izlete, dramske igre, praznovanja, uporabljal glasbo in petje.

Krščansko duhoven človek tudi svoje sproščujoče trenutke živi tako, da ga še bolj zbližajo z Bogom. Bog želi in nam celo zapoveduje, naj praznujemo in se veselimo vsakih sedem dni (nedelja) in ob drugih prazničnih priložnostih. Prava zabava, veselje, druženje in praznovanje v človeku vzbujajo veselje nad življenjem, iz katerega spontano vzklije slava in hvala Bogu, ki nas je ustvaril in nam podaril tako lepo življenje.

ANIMATORSKA SKUPNOST

Animatorska skupnost je skupina mladih, ki jih družijo skupne stvari. Največja je povezanost v veri in ljubezen do otrok. Vsak animator sledi trem krepostim, ki so zapisane že v Don Boskovem programu.

TRI ANIMATORJEVE KREPOSTI

RAZUMNOST

Razumnost pomeni, da animator v svojih vzgojnih prijemih ravna v skladu z otrokom in njegovimi zmožnostmi. Razumen animator svoja razmišljanja in ravnanja utemelji in ni avtoritaren.

LJUBEZNIVOST

Ljubeznivost je izraz animatorjeve dobrohotnosti do otroka. Don Bosko to animatorjevo krepost utemelji z besedami: »Mladi naj ne bodo samo ljubljene, ampak naj sami spoznajo, da so ljubljene.« Odnos med animatorjem in otrokom se vzpostavi na prisrčen in prijazen način, idealen čas za graditev takih odnosov je med odmori in v prosti igri. Udeleženec oratorija, ki se zaveda, da je ljubljen, ljubi, animator, ki začuti otrokovo naklonjenost, pa s tem doseže osebno rast in višjo stopnjo motivacije.

VERNOST

Vernost mladega animatorja izhaja iz prepričanja, da je vsak človek v osebnem odnosu z Bogom, ki ga v njegovi notranjosti skrivnostno nagovarja in vodi v življenje. Zato animator ne računa zgolj na svoje moči (ljubeznivost in razumnost), ampak tudi na otrokovo dejavnost, po kateri ga Sveti Duh motivira in vodi k dobremu.

SESTAVA ANIMATORSKE SKUPINE

VODITELJA ANIMATORJEV
v sodelovanju z župnikom

ANIMATORJI

ANIMATORJI POMOČNIKI

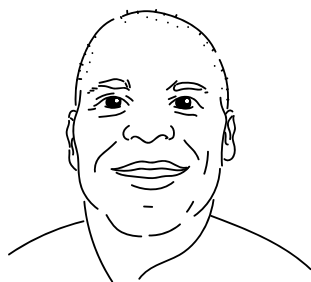
Animatorska skupina ima navadno dva voditelja, ki sta enakovredna po svojih zadolžitvah, funkcijah in odgovornosti. Vedno imata na razpolago duhovnega voditelja, ki je glede na odgovornost nad njima. Voditelja morata biti odločna, povezovalna, korektna, odgovorna. Pogoj za prevzem vodenja skupine je, da je animator polnoleten. Bistvena je organizacija in sodelovanje, saj zgolj z dopolnjevanjem in skupno pomočjo par lahko vodi in usmerja veliko skupino animatorjev. Bdita nad vsemi stvarmi, ki potekajo znotraj skupine, od priprave velikih iger, katehez, prostega časa, nakupovanja pripomočkov, dobave majic, do iskanja kuharjev in še bi lahko naštevali.

Tistih, ki so člani skupine že precej let, se je prijelo poimenovanje **starejši animatorji**. Ti so izkušeni in bolj podkovani na svojih področjih. Mlajšim od njih pravimo **animatorji**. Ti že lahko vodijo svoje skupine pri katehezah, so dobro poučeni. Najmlajši v naši skupnosti so **animatorji pomočniki**, ki so navadno pobirmanci. Oni so tisti, ki so desna roka vsakega animatorja. Brez njih celoten oratorij ne bi uspel. So najmlajši v skupini in se s pomočjo in zgledom starejših veliko naučijo.

Pogoji za pristop k animatorski skupnosti so se skozi desetletje spreminjali. Na začetku formacije skupine so to bili navadno srednješolci in študentje, pa tudi že zaposleni. Vsako leto pa se je vse več mladih odločalo, da svoje življenje začnejo razvijati tudi kot animatorji v župniji. Tako so aktivni animatorji postajali mlajši srednješolci, zato je bil eden izmed ključnih pogojev ta, da so že prejeli zakrament svete birme. Vsekakor pa je najpomembnejše, da so med seboj prijatelji in ne samo sodelavci. Imajo skupno poslanstvo – otrokom predati vero na poseben, drugačen način.

PRVI ZAMETKI ANIMATORSKE SKUPINE

Danjel Vidmar

Okoli leta 2004 mi je takratni župnik **Ivan Albreht** zaupal mladinsko skupino. Pri skupnem načrtovanju programa se je porodila ideja, da bi mladinska skupina med poletnimi počitnicami pripravila oratorij. Po božičnih praznikih smo začeli z načrtovanjem. V pomladnih dneh smo konec tedna preživel v Dolah, kjer smo spoznavali, kaj pomeni biti animator in naredili osnutek programa prvega oratorija.

Animatorji oratorija so bili mladi srednješolci in študentje. Izkušenj v Dornberku ni imel nihče, vsak pa je imel svojo osebno izkušnjo iz oratorijev in taborov, ki smo se jih udeleževali kot otroci in najstniki v drugih župnijah. Nekateri smo v preteklosti opravili slovensko katoliško šolo za animatorje. Skupna želja je bila, da delimo naše izkušnje in jih posredujemo domačim otrokom v župniji. Graditi živo občestvo, kjer je prostor za vsakogar.

Oratorij je temeljil na izkušnji sobivanja v župnijski skupnosti, prijateljstvu, spoštovanju. Poudarek je bil na odkrivanju stvarstva in hvaležnosti Stvarniku, ki nam daje vse. Pomemben del je bilo tudi spoznavanje kraja, v katerem živimo. Veliko smo prepevali. Starost otrok je bila od treh let naprej. Vsem animatorjem je bil cilj dobro počutje otrok. Želeli smo, da se vsi počutijo sprejeti in da radi sodelujejo pri bogoslužju.

Program oratorija smo v celoti pripravili sami. Opora oziroma glavni vir navdiha je bilo Sveto pismo. Spominjam se, da smo prvo leto za temo izbrali Stvarjenje sveta in da smo zjutraj začeli s prebiranjem odlomkov iz Prve Mojzesove knjige in čez cel dan o tem razmišljali, opazovali naravo in ustvarjali.

Začrtati pot animatorstvu je prevelika odgovornost, za katero si ne bi rad štel zaslug.

Takrat, kot tudi danes, smo imeli dobrega župnika, ki v oratorij in v mladino verjame. Bilo je veliko mladih, družin (predvsem iz zakonske skupine) in starejših, ki so bili pripravljene kot občestvo stopiti skupaj in za dobro naših otrok darovati svoj čas in svoje talente.

Za zaključek bi se želel zahvaliti vsem, posebno animatorjem, ki vztrajate in si prizadevate za oratorij. Želim vam, da bi vztrajali, povezovali župnijsko skupnost, bili odprti za nove ideje in se veselili življenja.

2013 – LETO, KO SE JE PONOVRNO ZAČELO PISATI ANIMATORSTVO V DORNBERKU

Z začetkom šolskega in veroučnega leta, jeseni 2012, se je oblikovala skupina za mlade iz višjih letnikov srednje šole in študentov. Skupina se je dobivala kakšen mesec, nato pa so dobili idejo, da bi ustanovili tudi skupino za oratorij/animatorje. V petek, 26. oktobra 2012, se je po nekaj letih premora sestala prva skupina animatorjev. Na srečanje so bili povabljeni mladi, ki so pripravljene sodelovati pri oratoriju, kot tudi pri drugih projektih, ki bi jih oblikovali med letom v dornberški župniji. Pridružili so se tudi animatorji birmanskih skupin. Pogoj za pristop k animatorski skupini je bil opravljen vsaj deveti razred.

»Na animatorskih srečanjih smo se na začetku lovili, a smo poskušali najti, odkriti, kaj animatorstvo in oratorij sploh je. Takrat smo raziskali stebre oratorija, postavili smo temelje. Pogovarjali smo se, poskušali doživeti nekaj iz oratorijskega dogajanja.«

– Boštjan Toplikar

”

Polno so srečanja zaživela v začetku leta 2013, spodbujalo se je tudi izobraževanja oziroma usposabljanja, ki so potekala v naši škofiji. Kmalu so mladi animatorji zastavili program sodelovanja, ki je pokrival več kot samo poletni oratorij. Januarja 2013 so se pričela redna animatorska srečanja ob sobotah zvečer, ko se je skupina predvsem pripravljala na enodnevni postni oratorij.

Animatorsko skupino je najprej vodil **Tadej Kovačič**, ki je bil organizator prvih projektov in je prevzemal pobudo tudi za organizacijo miklavževanja.

PROJEKTI ANIMATORJEV

Mlada energija, zagnanost in razigranost so pravilni izrazi, ki opišejo najbolj aktivno mladinsko skupino v zadnjih letih. Druščina, ki se je redno začela dobivati v začetku leta 2013, je skozi leta rasla in se razvijala. S tem je presegla ogromno mejnikov, ki so se zdeli daleč in nepredstavljeni. Animatorji so aktivni celo leto, vrhunec sezone pa zaokrožuje celotedenski poletni program. Na sobotnih srečanjih animatorji ustvarjajo na različnih področjih. Vredno je omeniti vse, saj jih je precej. Vsaka generacija voditeljev je dodala še kak nov projekt, ki je nato postal stalnica na spisku animatorskih projektov.

SPREJEM NOVIH ANIMATORJEV

V katerikoli skupnosti člani odhajajo in prihajajo. Pri animatorjih je postal tradicionalen sprejem novih članov. Ta je navadno potekal na začetku veroučnega leta, torej septembra ali oktobra. Obred, ki je zaznamoval marsikaterega najstnika. Utrdil ga je, hkrati pa je spoznal, da bo med animatorji pridobil nova prijateljstva in poglede na svet. Prvi veličastni sprejem novincev je potekal leta 2018, ko so mladi morali opraviti več različnih izzivov, da so lahko sploh pristopili k skupini. Po slovesnem obredu so pridobili naziv **animator pomočnik**. Vsak sprejem je bil zasnovan na podlagi določene teme, junakov ali dogodka. Leta 2021 so bili npr. animatorji preoblečeni v grške bogove, vsak s svojimi karakteristikami, ki jih mora imeti tudi pravi animator.

Animatorska skupnost se je od vedno veselila novih moči, pridobitev, idej. Kot skupen organizem se zaveda, da je le s povezanostjo in skupno zagnanostjo lahko uspešna in predaja naprej svoje poslanstvo.

MIKLAVŽEVANJE

Miklavževanje je na sporedu takoj po nekaj uvodnih jesenskih srečanjih z novimi pomočniki. Hitro se je potrebno organizirati, saj animatorji poskrbijo tudi za nabavo daril. Vsako leto se v cerkvi pred prihodom sv. Miklavža pripravi krajšo igrico ali filmček. Vse dramske igre, scenariji za film so sad idej in kreativnih zamislic animatorjev, za katere je ključna skupinska zagnanost in inovativnost. Z izkušnjami so ideje vsako leto nadgrajevali. Začenjali so z navadnimi dramskimi igrami, nato pa se preusmerili v video format, ki je bil zahtevnejši in kompleksnejši od dramske uprizoritve. Vsaka zgodba, ki so jo predstavili otrokom, je nosila globoko sporočilo za življenje naših najmlajših, starše pa opomnila na tiste majhne stvari, ki polepšajo dan.

ADVENTNI IN POSTNI ORATORIJ

Uspešni poletni oratoriji so mlade motivirali za nove ideje. Druženje in spoznavanje vere ni stvar, ki se je lahko lotimo zgolj med počitnicami, ampak tudi med letom, recimo ob velikih krščanskih praznikih. Tako sta nastala tradicionalna enodnevna oratorija v času adventa in posta.

Zasnovana sta bila na enak način kot poletni oratorij, le da je bilo vse krajše in izvedeno v enem dnevu. Koncept za enodnevne oratorije so si izmislili animatorji sami, saj splošnega gradiva za adventni in postni oratorij ni. Ob ustvarjanju novih iger, poučnih zgodb in katehez so tudi sami zrasli in nadgradili svoje znanje.

V zadnjih dveh letih (2022 in 2023) so mladi moči združili s katehistinjama, in sicer **Anjo Purgar** in **Natašo Hadalin Baša**. Z njima so sodelovali, predstavili sta jim ideje, dogovorili so se o načinu izvedbe. S tem so dokazali, da se z medgeneracijskim sodelovanjem lahko izvede velike projekte, saj so jih obiskali tudi zunanji predavatelji, patri in ostali.

DUHOVNA PRIPRAVA NA BOŽIČ IN VELIKO NOČ

Animatorji niso samo mladi, ki »popazijo na otroke«, so mnogo več. Da otrokom sploh lahko približajo vero, Boga in globlje sporočilo, morajo najprej poskrbeti za čistost in spokornost v lastnih srcih. Pred božičem in veliko nočjo se vsako leto izvede duhovno pripravo. Ta je ključ do moči in vztrajnosti, ki jih pripelje do dobro izpeljanega oratorija.

Kdaj pa je za dornberške animatorje oratorij dobro izpeljan?

”

»Dober oratorij je tisti, na katerega se dobro pripraviš in se med srečanji imaš lepo. Že kot udeleženka se spominjam, da sem bila na koncu oratorijskega dneva kar prijetno utrujena. To je po mojem mnenju dober znak! Same priprave se mi zdijo ključne, mogoče včasih ne gre vse po načrtih, a smo dober tim in bomo vsemu kos!« – Sara Harej

»Občutki ob zaključenem oratoriju so prijetni. Lahko se spočijemo od pestrih priprav in oratorijskih dni. Največ pa mi pomeni to, da vidim vesele in zadovoljne otroke. Takrat vem, da je oratorij dobro izpeljan.« – Natalija Plahuta

”

”

»Oratorij, na katerega so animatorji zelo dobro pripravljene, je lahko le odličen. Samo tako jih nič ne preseneti in imajo odgovor na vsak scenarij.« – Jana Skočir

»Uspešen oratorij je tisti, po katerem se voditelji ne jezijo preveč. (smeh) Zagotovo pozitiven znak je ta, da otroci ne želijo iti domov. To je gotovo super znak super izpeljanega oratorija!« – Rene Berce

”

”

»Ko veš, da so otroci nekaj odnesli od celega tedna in to ni bilo zgolj počitniško druženje, je to dobro izpeljan oratorij.« – Gašper Harej

PASIJON

Škofjeloški pasijon je v Sloveniji najbrž prva asociacija na besedo *pasijon*. Je najbolj znan in se v svoji veličini predstavlja že mnoga leta. Besedilo Škofjeloškega pasijona je nastalo na podlagi tradicije uprizoritev slovenskih spokornih procesij. Sestavljeno je iz 869 verzov in 13 podob: Raj, Smrt, Gospodova večerja, Samson, Krvavi pot, Bičanje, Kronanje, Hieronim, Glej človek, Kristus na križu, Mati sedem žalosti, Skrinja zaveze in Božji grob.

V Dornberku smo s svojim pasijonom pričeli leta 2017, ko si je animatorska skupnost, s tremi pobudniki na čelu, zastavila cilj, kjer bi združili več dejavnih skupin. Tabor nad Dornberkom se je zdel kot idealna lokacija. S svojo zgodovino, ozkimi ulicami in zgodbami, ki jih pripoveduje vsak kamen posebej, je to edinstven kraj za popotovanje v obdobje Jezusovega trpljenja. Pasijon v naši župniji je drugačen, pokaže živo podobo največičastnejšega dela cerkvenega leta. Sestavljen je iz petih delov, in sicer obsodbe, Jezusovega srečanja z Marijo, srečanja s Simonom iz Cirene, objokanih jeruzalemskih žen ter zadnjega, petega dela, križanja.

Pri izvedbi dogodka vsako leto sodeluje veliko število ljudi. Voditelja animatorjev usklajujeta vse skupine in sodelujoče pri pripravah, ki so večmesečne. Pri dogodku sodelujejo animatorji, pevci, strežniki, skvti in ostali domačini ter Otroški pevski zbor Župnije Dornberk, Moški pevski zbor in Žene iz Dornberka, ki popestrijo dogodek tudi z glasbo. V mesecih pred dogodkom se celotna župnija poveže in pripomore k temu, da se s prikazom Kristusovega trpljenja vstopi v zadnji, veliki teden pred veliko nočjo.

Laura Zorn, nekdanja voditeljica animatorjev, se začetkov Dornberškega pasijona spominja tako:

”

»Na enem izmed enodnevnih postnih oratorijev smo kot uvodno zgodbo predstavili Kristusov pasijon. Nismo se odločili za živo gledališko igro, pač pa smo predhodno posneli krajši film s prizori Kristusove obsodbe in smrti. Filmček je požel veliko navdušenja med otroki, še bolj pa med animatorji. Posebno zato, ker je bilo tudi samo načrtovanje in ustvarjanje filma dobra izkušnja. Ko smo se začeli naslednje leto pripravljati na novo postno akcijo, smo bili po svoje vsi že malo siti vedno istega ritma oratorijev. Želeli smo malo drugačnega dela. Morda celo takega, ki ne bi bil nujno namenjen samo najmlajšim. Morda nekaj takega, kar bi mladi lahko pokazali celotnemu Dornberku in morda celo kakšnim sosodnjim vasem. V velik navdih nam je takrat bila ponovna oživitev in uprizoritev Škoffeloškega pasijona v letu 2015. Tako smo pred začetkom posta v letu 2017 z veliko mero začetniške navdušenosti in optimizma napovedali prvi »Dornberški pasijon«. Premierna uprizoritev je bila načrtovana na predvečer cvetne nedelje. In tako smo začeli prav od začetka. Sami smo napisali in oblikovali scenarij. K sodelovanju smo povabili lepo število drugih skupin, ki so bile takrat aktivne v cerkveni skupnosti. Manjkali so le še kostumi in ti do danes ostajajo poglavitna skrb organizatorjev. Z omejenimi sredstvi, ki so bila na voljo, smo v začetnih uprizoritvah uporabljali nekoliko preurejene pustne kostume in stare obleke naših non, vojaški oklepi in čelade pa so bili narejeni kar iz kartona. Bambusove palice so nam služile za sulice in veje vrbe žalujke za bič. Težko je govoriti o neki pretirani estetiki, vendar je prva uprizoritev privabila veliko število gledalcev.«

VELIKI POLETNI ORATORIJ

Veliki poletni oratorij je najbolj poznan tako med animatorji kot udeleženci, starši in ostalimi župljani. Najpomembnejše dejavnosti, ki sestavljajo dan, so: dramatizacija, kateheza, delavnice, molitev in velika igra ob koncu dneva. Časovni razpored na poletnem oratoriju je ključen zaradi organizacije in razporeditve vseh dejavnosti, ki jih ni malo.

Točen potek vsakega dneva je naslednji:

- 7.15-7.30** ZBIRANJE ANIMATORJEV
- 8.00** MOLITEV IN NAVODILA, JUTRANJE VARSTVO
- 9.00** HIMNA, DVIG ZASTAVE, DRAMATIZACIJA, SKUPNA KATEHEZA
- 9.45-10.45** KATEHEZA PO SKUPINAH
- 10.45** MALICA PO SKUPINAH
- 11.00** UČENJE PESMI
- 11.40** DELAVNICE
- 12.45** MOLITEV V CERKVI
- 13.00** KOSILO, PROSTI ČAS
- 14.45** VELIKA IGRA
- 16.30** HIMNA, SPUST ZASTAVE
- 16.30-17.30** POSPRAVLJANJE
- 17.30-18.45** REFLEKSIJA CELOTNEGA DNE IN PRIPRAVA NA NASLEDNJI DAN

Animatorji se vsako jutro zberejo že zelo zgodaj, odvisno je tudi od opravil, ki jih še čakajo pred prihodom otrok. Jutro začnejo z molitvijo, nato sledijo pogovori in dogovarjanja o prihajajočem dnevu. Vsak dan omogočajo tudi jutranje varstvo za vse tiste otroke, ki nimajo zagotovljenega varstva do pričetka oratorijskega dne.

Pravi začetek dneva obelodani petje in plesanje ob himni in dvigu zastave. Dramatizacija je uprizoritev delčka zgodbe, o kateri se skozi celoten teden animatorji pogovarjajo z otroki. Nato sledi skupna kateheza, ko animatorji z otroki obnovijo, kaj so lahko videli v igrici in na kateri vrednoti temelji dan. Kateheze po skupinah so najpomembnejši del dneva. To je čas, ko animator preda sporočilo dneva vsem otrokom, se z njimi pogovori in poskuša pomen vrednote osmisliti. Na ta del kateheze se morajo animatorji dobro pripraviti, saj so otroci radovedni in radi sprašujejo. Po malici je čas za učenje pesmi. Te se učijo predvsem zaradi festivalne maše, na kateri ob koncu tedna sodeluje celoten oratorij. Po slabi uri prepevanja se začne ustvarjalni del dneva. Otroci barvajo, rišejo, lepijo, pletejo, trgajo, izdelujejo zapestnice ... Lahko spoznavajo nove športe, se urijo v raznih veščinah. Pred kosilom je čas, da se umirijo, zato vsak dan obiščejo cerkev, kjer zmolijo in izrečejo prošnje in zahvale. Po kosilu, ki ga pripravijo skrbne gospodinje, sledi prosti čas. Takrat se z velikim veseljem igrajo z žogo, pejejo pesmice, ustvarjajo, pa tudi počivajo na blazinah. Po oddihu sledi še najbolj razgiban del dneva, to je velika igra, ki je skupek celotnega dne. Združuje šport, katehezo, iznajdljivost, timsko delo. Ob 16.30 se velika igra zaključi in sledi le še spust zastave ter himna.

Ko vsi otroci odidejo domov, animatorje čaka pospravljanje prostorov v župnišču. Nato sledi še refleksija, ki je nekakšen sestanek, na katerem animatorji razglabljajo in premišlujejo o minulem dnevu. Pogovorijo se o morebitnih napakah, nesoglasjih, izboljšavah, pa tudi pohvalah.

DRUGAČNA ORATORIJA V LETIH 2021 IN 2022

Edino leto v minulem desetletju, ko se zaradi koronavirusa poletnega oratorija ni izvedlo, je bilo leto 2020. Tudi animatorska srečanja so bila za nekaj mesecev preložena. V poletnih dneh tega leta se z župnijskega dvorišča ni slišalo otroškega petja in smeha.

Tudi leto kasneje je bila nestabilna epidemiološka situacija. Zadnja leta je bilo v navadi, da so animatorji otroke en dan v tednu peljali na izlet. Udeleženci so lahko videli kraje vse od slovenske obale do Bohinja. A leto 2021 tega ni omogočalo, saj so bile možnosti za okužbo s covidom prevelike. Animatorska skupnost je delovala preventivno. Pred vsakim pripravljanim srečanjem so se animatorji samotestirali in poskrbeli za svoje zdravje.

Tudi leto 2022 ni bilo običajno. Oratorija se je udeležilo kar 97 otrok, kar je rekordno število, odkar se Don Boskov program prireja tudi v naši župniji. Poleg rekordnega števila udeležencev je teden v sredini julija zaznamoval največji požar v zgodovini samostojne Slovenije. Bistveno je vplival na potek oratorijskih dni, saj so se veliki rdeči plameni videli tudi z župnijskega dvorišča. Animatorji so morali igre in potek dejavnosti spremeniti in prilagoditi, saj aktivnosti ni bilo mogoče izvajati na prostem zaradi prevelike količine dima in saj. Dimu so se najbolje izognili, ko so se odpravili na izlet v Idrijo, kjer ni bilo sledu o požaru. Ohladili so se v Idrijski Beli ter nato šele proti večeru prispeli domov. Animatorji so bili resnično v skrbeh, saj niso vedeli, ali naj zaključijo z oratorijem ali naj ga vseeno izpeljejo do konca. Kot osrednji junak oratorija 2022, Ignacij Lojolski, so se mladi pogumno odločili, da nadaljujejo in oratorij tudi zaključijo. Čeprav so bili optimistični, na požar niso mogli vplivati, zato so zadnja dva dni program zaključili dve uri prej kot običajno.

RAZLIČNE TEME SKOZI LETA

Vsak oratorij je zgodba zase, saj se teme z leti spreminjajo. Udeleženci vsako leto spoznavajo novo osebo, to so lahko svetniki, svetopisemske osebe ali liki iz zgodb, filmov. Zgodba se navadno vrti okoli junakovega življenja in dela. Iz njihovih dejanj se otroci naučijo vrednot in smernic za življenje.

ORATORIJ 2013 – »BOG JE Z NAMI«

Zgodba oratorija 2013 »Bog je z nami« je v šestih potezah predstavila potovanje posadke na ladji Jutranja zarja. Zgodba se dogaja v Narniji, domišljjski deželi, v kateri je pisatelj Clive S. Lewis predstavil dogajanje našega sveta in zlasti še Božje posege vanj.

ORATORIJ 2014 – »NA TVOJO BESEDO«

Glavni junak oratorija 2014 je bil apostol Peter, ribič, ki je na Jezusovo osebno vabilo postal eden izmed dvanajsterih apostolov, po Jezusovi smrti in vstajenju pa prvi papež. V svojem življenju se je spopadal s svojo vihravostjo in bojzljivostjo, a ga je odnos s Kristusom v moči Svetega Duha končno docela spremenil. Svojo ljubezen in zvestobo Bogu je na koncu izpričal s pogumnim darovanjem življenja za vero. Geslo, ki nas je spremljalo med oratorijem 2014, so bile Petrove besede »Na tvojo besedo«.

ORATORIJ 2015 – »HOČEM BITI SVET«

Zgodba za oratorij 2015 je v petih potezah predstavila življenje in delo svetega Dominika Savia. Napisana je bila po predlogi sv. Janeza Boska in kasnejših poskusih zapisa njegovega življenja. Dominika Savia so udeleženci spoznavali s pomočjo dveh pripovedovalcev. Njegova zgodba je bila vodilo za otroke, saj jim je pokazala veselje do življenja.

ORATORIJ 2016 – »ZDAJ GRE ZARES!«

Na oratoriju 2016 z naslovom »Zdaj gre zares« so otroci spoznali znano zgodbo o Ostržku, ki jo je pred več kot sto leti napisal Carlo Collodi. slaven pa je postal predvsem zaradi filma Walta Disneyja leta 1940 ter kasnejših priredb. Ostržek se je skozi celotno zgodbo iz lutke počasi prelevil v dečka. Vendar ta proces ni bil tako preprost. Pot njegovega odraščanja se je vila med dobrimi sklepi in vsakodnevnimi skušnjavami, ki jim je vedno znova podlegel, a se je na koncu odločil za pravo pot.

ORATORIJ 2017 – »DOTIK NEBES«

Z naslovom »Dotik nebes« se je na oratoriju 2017 govorilo o eni najpomembnejših oseb v zgodovini odrešenja, o Božji Materi Mariji. Cilj tega oratorija je bil, da ne bi ostalo zgolj pri poznavanju te svete žene, temveč da bi poskušali Marijo vzeti tudi za svojo mater, ki nam pomaga priti v našo večno domovino. Naslov se je nanašal na nebesa, kar je vedno nekaj osebnega, tako kot Bog, ki se osebno dotika vsakega izmed nas. Bog želi biti po Mariji resnično prisoten v našem življenju.

ORATORIJ 2018 – »ENO JE POTREBNO«

Leta 2018 so udeleženci oratorija spoznavali velikega moža slovenskega naroda, ki je zaznamoval življenja mnogih Indijancev v Severni Ameriki. To je bil goreč misijonar po imenu Friderik Baraga. Cilj oratorija je bil, da bi tudi v udeležencih poiskali moč za misijonarsko delovanje v Sloveniji in po svetu. Eno je potrebno – rešitev duš in k temu lahko vsakdo pripomore svoj delež.

ORATORIJ 2019 – »IMAAŠ MOČ«

Oratorij 2019 je otrokom ponudil spoznavanje lika iz slovenskega izročila, Petra Klepca, ki je iz šibkega fanta postal krepak fant in kasneje mož. Geslo oratorija »Imaš moč« je hkrati vprašanje in trditev. Otroke je vodilo v razmislek, da ima vsakdo moč, hkrati pa je izpraševalo njihovo vest, koliko so naredili na svoji notranji moči. Geslo je bilo spodbuda k hvaležnosti za vse prejeto in hkrati želja po napredku pri samem sebi.

ORATORIJ 2021 – »ORIGINALEN.SEM«

Blaženi Carlo Acutis je bil glavna tema oratorija 2021. Posebni, sodobni svetnik, ki se je verjetno edini med svojimi sodobniki lahko pohvalil z znanjem računalniškega programiranja. Mlad fant je pri 15 letih umrl za levkemijo. Zaradi njegovega globokega odnosa z Bogom, žive vere, dobrosrčnosti in čudežev, ki se dogajajo po njegovi smrti, so ga ljudje že kmalu prepoznali za svetnika. Cerkev pa ga je 10. 8. 2020 razglasila za blaženega.

ORATORIJ 2022 – »ZA BOŽJO SLAVO«

Naslov oratorija »Za božjo slavo« je krajša različica slogana Ignacija Lojolskega, ki je bil ustanovitelj jezuitov. Ignacij je bil eden ključnih svetnikov, ki je močno zaznamoval zgodovino Cerkve. Znan je bil po spreobrnjenju svojega življenja, saj je bil prvotno slaven vojak in vitez, a se je nato začel truditi za Božjo in ne več svojo slavo. Poleg njega pa so najmlajši spoznali še mlado deklico, ki si je zlomila nogo in prišla k babici na obisk. Ker ji je bilo dolgčas, je začela brati knjigo o Ignaciju, ki je bil prav tako poškodovan. Ta se je kot mlad fant učil mečevati in je bil odločen, da postane najboljši vitez. Udeleženci oratorija so pri sebi spoznali, za kaj oni gorijo, kaj jih navdušuje, za kaj se jim zdi vredno boriti. Doživeli so tudi premagovanje svojega lastnega strahu ter si v skupinah podelili izkušnje, ko so bili pogumni tudi sami.

ORATORIJ 2023 – »STOPI NA POT«

Oratorij Slovenija je oratorijsko zgodbo leta 2023 prepustil enemu izmed najvplivnejših fantazijskih piscev 20. stoletja, J. R. R. Tolkienu. Njegova zgodba Hobit je bila napisana kot knjiga za otroke in bralca hitro pritegne v pisan domišljjski svet. Zgodba spremlja preprostega hobita Bilba, ki si želi le mirnega življenja, toda na povabilo čarodeja Gandalfa se pridruži veliki pustolovščini družine škratov.

VODITELJI ANIMATORJEV

Voditelji animatorjev so pomembno vplivali na razvoj dornberških oratorijev. Ob jubileju smo se pogovarjali z njimi. Obujali smo spomine na začetke, spoznali številne anekdote in pogledali v prihodnost.

TADEJ KOVAČIČ – prvi voditelj animatorjev po ponovni oživitvi oratorija

Tadej, kako to, da si sploh postal animator? Je bila želja pri tebi že prej prisotna ali se je šele rodila s prvim oratorijem?

V bistvu nikoli nisem imel prav namena postati animator. Vse skupaj se je začelo spontano. V tistem času sem vodil ministrantske vaje, pomagal na ministrantskih počitnicah v Dolah, hkrati pa smo se z mladimi srečevali pri mladinskem verouku in drugih priložnostih. Kar nekaj let sem pomagal tudi pri poučevanju birmancev in jih tako pripravljaj na prejem zakramenta svete birme. Vse skupaj je počasi pripomoglo k temu, da se je v župniji oblikovala prva skupinica prijateljev, ki smo radi del svojega prostega časa namenili tudi dejavnostim v župniji. Šele po prvem oratoriju smo se začeli dobivati bolj organizirano.

Takrat smo se pridružili Združenju slovenskih animatorjev in tudi sami sebe začeli imenovati animatorji. Potem smo začeli organizirati še dnevne oratorije, miklavževanja, pasijon ...

Si prvi voditelj animatorjev po ponovni oživitvi oratorija. Povej, kako se je vse pravzaprav začelo? Kdo je dal idejo, da bi tako velik projekt izpeljali tudi v Dornberku?

Če gremo še malo nazaj, je prvi oratorij v dornberški župniji organiziral **Danjel Vidmar**, ki je okrog sebe nabral nekaj mladih, ki so pomagali kot animatorji. Sam sem takrat zaključeval osnovno šolo in sem pomagal kot animator pomočnik. Ta prvi oratorij se potem žal ni več ponovil. Vmes je preteklo nekaj generacij, ko je v župniji primanjkovalo mladih, ki bi se bili pripravljene lotiti takšnega projekta ali pa so bili že aktivni drugje (npr. pri skavtih). O prvem »novem« oratoriju sva nato počasi začela razmišljati z g. župnikom Boštjanom, ki je bil naš glavni pobudnik in opora. Organizacijo sem potem prevzel predvsem zato, ker sem bil najstarejši in najbolj izkušen od takratne generacije.

Kako je bilo vse začeti od začetka, brez kakršnihkoli predhodnih izkušenj?

Na srečo smo kar hitro ugotovili, da nam ni potrebno vsega izumiti od začetka. Oratorij Slovenija namreč vsako leto izda temo in gradivo za pripravo oratorija in to nam je veliko pomagalo.

Poleg gradiva je potem vsak prispeval tisto, kar je najbolj znal – mlajše punce in glasbeniki so prevzeli petje in *banse*, likovno nadarjeni so poskrbeli za zastavo in delavnice, skupaj smo se naučili dramskih igric, gospodinje iz župnije so pomagale s kuhanjem, jaz pa sem težil vsakemu po malo (*smeh*), g. župnik pa nam je pomagal pri katehezi in nam izprosil Božjega blagoslova, da smo vse izpeljali.

Se še spomniš, kako je bilo, ko so prvi otroci prišli na župnijsko dvorišče?

Ja, se zelo dobro spomnim, ker smo se bali, koliko otrok se bo želelo še naknadno prijaviti. Bali smo se tudi, da se kdo ne poškoduje, da koga ne izgubimo, da bomo imeli slabo vreme in še bi lahko našteval. Se pa spomnim tudi veliko lepih trenutkov, ko so nam otroci in njihovi starši povedali, kako zelo lepo so se imeli na oratoriju, ko smo imeli vsako leto več prijavljenih otrok in več mladih, ki so pomagali kot animatorji. Oratorij je namreč nekaj dni na leto namenjen otrokom, da jim polepša počitnice in jih približa veri, vse ostale mesece priprav pa povezuje mlade animatorje in jim daje priložnost za spoznavanje svoje vloge v župniji, kar je mogoče na koncu še skoraj bolj pomembno.

Tema oratorija 2013 je bila hkrati poučna, a tudi domišljajska. Kakšne so se ti zdele tematike oz. liki, katerim so bili posvečeni oratoriji?

Tematike sem si najbolj zapomnil po dramskih igrinah, ker smo jih poskušali pripraviti čim bolj zanimive in doživete. Najbolj sem si zapomnil 4-metrsko jadrnico, ki smo jo za zgodbo iz Narnije sestavili iz lesa in kartona. Zapomnil sem si tudi, kako sva z bratom Danijelom ob igranju svetopisemske zgodbe o sv. Petru stopila v napihljiv kanu in »odrinila na globoko« po Vipavi, potem pa imela oba mokre hlače. (*smeh*) Pri tematikah mi je bilo vseč predvsem to, da je bilo vedno čutiti, da so jih pripravili mladi in da so bile vedno prilagojene otrokom različnih starosti. Mladi najbolj vedo, kaj bo otrokom zanimivo, saj so bili nedolgo nazaj tudi sami otroci. To se potem pozna pri izbiranju zgodb, pri glasbi, delavnicah ...

Kaj želiš animatorstvu v Dornberku v prihodnje?

Animatorji v Dornberku svoje delo že zdaj opravljajo odlično. Če jim kje kaj manjka oz. bi se lahko izboljšali, to že sami vedo in bodo tudi sami »nagruntali«, kako naprej. Najbolj si želim, da bi vsi novi animatorji razumeli, da do črke natančno uprizorjena igrina ali brez napake odigrana himna še ne naredita dobrega oratorija. Dober oratorij naredijo animatorji, ki so med sabo prijatelji, ki se imajo »fajn«, so sproščeni in z zgledom otroke učijo o veri in življenju. Tako razpoloženje zaznajo tudi otroci, ki se potem, ko je čas za to, tudi sami odločijo za ta lep poklic animatorstva.

LAURA ZORN IN ERIK MREVLJE – voditeljski par, ki je pričel z novimi projekti

Po Tadeju Kovačiču sta voditeljstvo prevzela **Laura Zorn** in **Erik Mrevlje**, ki sta imela v mislih velik napredek in nove projekte, za katere bi poskrbeli mladi v župniji v Dornberku.

Za začetek, zakaj sta postala animatorja? Sta bila udeleženca prvega oratorija v Dornberku?

LAURA: Moja zgodba, kako sem postala animatorka, ni najbolj običajna. Kar se tiče same udeležbe na oratorijih, je bilo tako, da sem obiskovala oratorij v Dornberku, ki je potekal pred petnajstimi leti.

Animatorje, ki so takrat vodili oratorij, sem dojemala kot močno avtoriteto. V letu 2013 se je sestavila povsem nova animatorska skupina. Vem pa, da je delo teh novih animatorjev takoj postalo velik »hit«. Sama sem v

stik s skupino prišla med prvim oratorijem, poleti 2013. Me je pa prav izkušnja oratorijske udeleženske navdušila, da se preizkusim v animatorskih vodah. Tako sem se z novim šolskim letom 2013/14 pridružila animatorski skupini.

ERIK: Ne vem, če prav prvega, ampak na nekaterih izmed prvih oratorijev v Dornberku sem bil udeleženec. Animator sem postal, ker me veseli delo z ljudmi in vzgojno delo. Pozneje sem spoznal, da se pri animatorjih lahko naučim še veliko drugih bolj logistično in administrativno usmerjenih veščin, kar mi je tudi bilo v interesu. Vsekakor pa je bil velik razlog tudi želja po druženju, aktivnostih in po izkustvu tega, da si na drugi strani oratorija kot takrat, ko si bil udeleženec.

Erik, z Lauro sta prinesla svež veter in hkrati strogo željo po natančnosti in napredku. Si imel na začetku svoje »kariere« določene načrte, kaj točno bi lahko spremenil?

Moja prva in največja skrb pri prevzemanju vodstva je bila vodenje z zgledom. Da ne bom samo ukazoval, ampak bom med animatorji tisti, ki gre prvi in pokaže pot. Konkretno sem želel bolj jasno delitev dela in odgovornosti, da se v vsakem trenutku ve, za kaj je kdo odgovoren. Potrebne so se mi zdele tudi nekatere spremembe, recimo proces vpisa, refleksije, srečanja in druge podrobnosti. Prizadeval sem si tudi za osebno napredovanje animatorjev tako, da sem posameznikom dodelil zadolžitve, za katere so se počutili kompetentne in iz ozadja spremljal napredek in jih podpiral ter bil na voljo za kakršnokoli pomoč.

Leta 2018 se je animatorska skupina precej razširila. V čem vidita prednost velike skupine oz. kje vidita možne točke nesporazumov?

LAURA: Animatorska skupina je neprestano sprejemala nove člane. Vsako leto se ji je pridružilo 6 do 8 novih članov. V šali smo celo že prepovedali gospodu župniku, da vabi in sprejema nove animatorje. (*smeh*) Menim pa, da je vsaka pridobitev zlata vredna, če jo sprejmeš pripravljen. Voditi veliko skupino mladih je velik zalogaj. Voditelji smo bili navadno vsaj 4 do 5 let starejši od animatorjev pomočnikov in ta starostna razlika, sploh v najstniškem obdobju, je privedla do številnih nesporazumov in nerazumevanja.

Nedvomno je bilo nam, voditeljem, pogosto težko razumeti položaj nekoga, ki se je skupini pridružil pred kratkim in še ni povsem poznal svoje vloge. In obratno. Po drugi strani vem, da je delo v veliki skupini rodilo tudi veliko dobrega. Kot pravi rek: »Več glav več ve«, lahko priznam, da nam novih idej ni nikoli zmanjkalo, kvečjemu časa, da bi vse izpeljali. Skupaj smo bili močnejši in vsak dober vodja se mora zavedati, da ne more vsega narediti sam. Osebnost sem kot polnoletna oseba čutila tudi veliko odgovornost do mladoletnih animatorjev. Vse to so bili

izzivi voditeljskega staža in definitivno ni bilo lahko, a zato nič manj lepo.

ERIK: Najbolj očitna prednost velike skupine je številčnost. Več animatorjev za eno skupino, opravilo ali aktivnost razbremeni posameznika. Tudi udeleženci oratorija tako dobijo bolj individualno in kvalitetno animiranje. Problem v velikosti pa je, da je med aktivnostmi težje voditi vse animatorje. Ko veliko skupino razdeliš na manjše podskupine, se hitro razvijejo tako prepirčki kot tudi »zabave«, oboje pa je lahko ovira pri učinkovitosti animatorjev, pri njihovih zadolžitvah in delu z otroki.

Erik, bila sta prvi voditeljski par. Katera lastnost je izstopala, da sta bila najbolj enotna?

Pri obeh je izstopala hkrati želja po doseganju višjih ciljev, zaganjanju v večje, obširnejše projekte in doseganju polnega potenciala animatorske skupine in hkrati redoljubnost in nagnjenost k disciplini. Med seboj sva si zelo natančno delila zadolžitve in eden od drugega pričakovala doseganje visokega standarda pri vodenju, kar je spodbujalo, da sva se vedno maksimalno potrudila za vse in hitreje rastla kot voditelja.

Voditelja sta postala v času, ko je animatorska skupnost poleg poletnega oratorija pripravila še en projekt. Organizirali ste Pasijon v Taboru, ki je bil tudi velik zalogaj. Bi lahko primerjala usmerjanje animatorjev na oratoriju in pasijonu?

LAURA: Verjetno se nihče na začetku ni zavedal, o kako velikem zalogaju govorimo. Na tem mestu se moram zahvaliti vsem posameznikom in skupinam, ki so ponudili kakršnokoli pomoč pri razvijanju ideje in izvedbi prvega in vseh ostalih pasijonov. Ne smemo namreč pozabiti, da smo z leti zelo dobro nadgradili uporabljene rekvizite, da smo bili vsako leto boljše ozvočeni in osvetljeni.

Žal je epidemija močno zaznamovala tudi Dornberški pasijon. Po letu 2019 je naslednja uprizoritev dočakala letošnji postni čas. Upam, da »tradicija« ne bo nikoli več prekinjena.

Z nastankom Dornberškega pasijona se je osebni vložek vsakega animatorja zelo povečal. Poleg organizacije celotnega dogodka je bilo potrebno zagotoviti, da bodo ljudje obveščeni in povabljeni na ogled uprizoritev. Čeprav je zunanja pomoč potrebna tudi pri izpeljavi oratorija in miklavževanja, je pasijon brez zunanjih prostovoljcev (in tukaj resnično prostovoljcev, ker za svoje profesionalno delo ne prejmejo nikakršnega plačila) nemogoče izpeljati. Zato ga morda res vodi animatorska skupnost, vendar je to projekt celotne vasi. Skoraj vsak izmed udeležencev uprizoritve ima zasluge, da Dornberški pasijon obstaja. In dokler bo skupno sodelovanje tako dobro, bo tudi uspeh Dornberškega pasijona velik.

ERIK: Delo za pasijon je bilo precej drugačno od dela na oratoriju, saj je bilo veliko bolj tehnične narave. Potrebno je bilo še bolj jasno razdeliti zadolžitve in zadolženim popolnoma predati odgovornost in način izvedbe za posamezne dele. Tudi sodelovanja z zunanjimi sodelavci je bilo več kot na oratoriju, kar je zahtevalo več in bolj jasno komunikacijo med vsemi vključenimi. Posebno zanimivo pa je bilo pisanje samega besedila, ki nas je preizkusilo tudi v skupni ustvarjalnosti in je spodbudilo precej raziskovanja Svetega Pisma in raznih drugih pasijonov.

Kakšna se vama zdijo leta, ko sta prevzela tako pomembno vlogo? Kaj sta si mislila, ko sta s svojim poslanstvom začela?

LAURA: Vem, da se mi je na začetku zdela vloga vodje zelo privlačna. Kot sem že omenila, sem kot obiskovalka oratorijev vedno gledala na animatorje kar z nekim

strahospoštovanjem. Biti voditelj take skupine pa je zvenelo naravnost fantastično. In po pravici povedano je tudi bilo. Ni bilo lahko in ni bilo brezskrbno, a za te izkušnje sem zelo hvaležna. Prvič zato, ker so in še bodo oblikovale mojo osebnost in način razmišljanja in drugič zato, ker so mi pomagale soočiti se z nekaterimi največjimi osebnimi strahovi in šibkostmi. Brez težav priznam, da je vloga voditelja zahtevna in da je je po nekaj letih prav dovolj. In vem, da je v takem primeru čas, da mesto prepustiš svojemu nasledniku. Najpomembnejši nauk, ki sem ga uspela izluščiti iz tega obdobja pa je, da se tvoje delo kot delo vodje ne pokaže v tvojem osebnem uspehu. Vidi se v zaupanju in motiviranosti ostalih animatorjev. Vidi se v veselju otrok, mladih, staršev in vseh ostalih, ki so jim animatorski projekti namenjeni. Vidi se v dobri medsebojni povezanosti in sodelovanju. Tako je zame na koncu to uspeh, ki šteje. Naš skupinski uspeh.

ERIK: Vodenje animatorjev mi je bilo v veselje in čast. Od mene je zahtevalo ogromno dela tudi izven srečanj in oratorija in me marsičesa naučilo. Ko sem prevzel vodenje, sem najprej pomislil na to, kako bodo animatorji lahko v polnosti razvili svoje zmožnosti in sposobnosti in kako naj se kot voditelj obnašam, da bom k oratoriju samo doprinal in ne tudi odvzemal. Na začetku je prišlo tudi polno skrbi, kako uspešno obvladovati vsa področja, ki pripadajo voditelju, ampak prevladala je zagnanost in želja, da iz tega, kar mi je bilo dano, naredim največ, kar lahko. Že takoj ob prevzemu sem tudi razmišljal o zaključku tega poslanstva. Mislim namreč, da s pravočasnim odstopom od dejavnosti več doprineseš k njeni rasti kot z zavlačevanjem in nadaljnjim delom.

Kaj želita animatorstvu v Dornberku v prihodnje?

LAURA: Vsem animatorjem želim veliko mladostniške zagnanosti in navdušenosti. Naj razvijajo animatorsko poslanstvo in naj vključijo čim več vidikov sodobnega

vsakdanjega življenja. Naj s svojim zgledom res pokažejo, kakšen je mlad odrasel kristjan, ki presega okvir verouka in vpliv starih mam in non, ki otroke »silijo it k maši«. Naj jih spremlja Božji blagoslov in naj ga oni delijo naprej otrokom in staršem. In nenazadnje, naj se zavedajo, da je njihovo poslanstvo zahtevno in da se od njih ne pričakuje, da bodo vse naredili sami, pač pa, da bodo znali vprašati za pomoč, ko bo to potrebno. Na mladih res svet stoji in verjamem, da bodo v svetu ohranili sporočilo dobrega. Že samo zato imajo mojo podporo na svoji strani.

ERIK: Rad bi videl še nadaljnjo rast animatorstva, kvalitetno izvedene oratorije in kar najboljše vključevanje v skupnost. Rad bi videl, da se tudi s strani drugih skupin v župniji animatorji dojemajo kot odrasli kristjani, ki so sposobni vzgajati mladino in marsikaj doprinesti k skupnosti in se z njimi sodeluje kar v največji možni meri ter se jih vključuje tudi v druge župnijske dejavnosti. Na koncu bi rad animatorstvo videl kot to, za kar je v prvi vrsti namenjeno - kot enega od močnih stebrov mladinske pastorage v župniji.

META MREVLJE IN NUŠA VELIŠČEK - voditeljski par v posebnih razmerah

Po Laurini in nato še Erikovi odločitvi o zaključku aktivne animatorske poti, je animatorski zbor na volitvah za voditeljici izbral **Meto Mrevlje** in **Nušo Velišček**.

Meta, animatorje sva vodili v najbolj nenavadnih časih. Od epidemije koronavirusa do požara, ki sta onemogočala običajno izvedbo oratorija. Kako je bilo takrat?

Med epidemijo sva bili ves čas kar nervozni, ker nisva vedeli, ali nam bo oratorij uspelo izpeljati. Skrbelo naju je tudi, da bi naš oratorij postal žarišče okužbe. Mislim pa, da sva vseeno ravnali dovolj odgovorno in hvala Bogu, da je bilo vse super. V letu 2022 pa sva mislili, da »se nama letos ni treba sekirati« in nas je požar kar presenetil. S skupnim premislekom in sodelovanjem sva ustrezno ukrepali in oratorij pač zaključili predčasno. Midve sva naleteli na krizne čase, ampak saj nam je uspelo. *(smeh)*

Prevzeli sva veliko skupino in nisva vedeli, kje se točno lotiti zadeve, a sva se znašli. Kako si se počutila na samem začetku? Si čutila olajšanje, ker sva bili dve?

Res je, na začetku sva prevzeli skupino, ki je bila ogromna, celo prevelika za župnikovo kuhinjo, kjer je v času oratorija bil naš prostor. Ampak se mi zdi, da se nisva preveč lovili. Že na začetku sva si določili cilje, ki sva jih hoteli doseči, in si strateško načrtovali leto in naše delovanje. Definitivno se nisem počutila nesigurno, ker sem imela super sovoditeljico. Midve sva se zelo ujeli, imeli sva dobro dinamiko in sodelovanje ni bilo zahtevno. Vedno sem lahko računala nate, Nuša.

Kateri projekt, ki sva ga opravili, ti je ostal najbolj v spominu?

Verjetno najbolj zadnji oratorij, ki sva ga skupaj odvodili, saj je bil po številu udeležencev največji do sedaj. Bilo je kar izziv iskati vse, ki so nam kakorkoli pomagali pripraviti animatorje na precej naporen teden. Takrat mi je bilo stresno, sedaj pa ga ohranjam v zelo lepem spominu.

Po dobrih dveh letih se je zaključila najina misija voditeljstva. Kaj želiš animatorstvu v Dornberku v prihodnje?

Želela bi, da bi gradili tudi na odnosih in duhovnosti v sami skupini. V pripravih na razne projekte se velikokrat pozabi na te stvari, saj se vse drugo zdi bolj pomembno.

Zato je prav, da se spomnimo tudi na temeljni namen animatorstva. Nuša, svoje mnenje moraš nujno povedati tudi ti, zato te izzivam z vprašanji.

Zmenjeno!

Nuša, ti si bila druga oseba v voditeljskem paru. Kako si se spoprijela z voditeljstvom? Si bila presenečena, ko si bila izvoljena?

Res je, bila sem del voditeljskega para v ekstremnih časih. Še zdaj se spomnim občutkov po »izvolitvi« na voditeljsko mesto. Bila sem izjemno presenečena in hkrati polna idej za novo obdobje animatorstva. Začutila sem veliko odgovornost, saj sem stopila v velike čevlje odličnega predhodnega vodstva. Ampak že po prvem sestanku s tabo sem vedela, da obe stremiva k istim ciljem in bila sem zelo vesela, ko sva dobro začeli.

Kakšni so sploh bili začetki tvojega animatorstva? Kdaj si začela, kaj te je navdušilo, zakaj ostajaš animatorka ...?

Spomnim se, da me je Tadej Kovačič neko nedeljo po maši povabil na sestanek animatorjev. Prepričal me je in res sem prišla v soboto na srečanje. Vzdušje se mi je zdelo prijetno, sproščeno, a v animatorstvo sem se zaljubila šele na enodnevnem postnem oratoriju in kasneje še na poletnem. Celotna struktura in zasnova programa se mi zdita idealni. Najbolj všeč mi je bilo to, da oratorij ne daje veliko samo otrokom, temveč tudi animatorjem. Ostajam del skupine, ker se mi zdi, da lahko pripomorem k še kakšni uspešni izvedbi oratorijev ali katerega drugega projekta.

Bi rekla, da sta epidemija in požar vplivala na tvojo ljubezen do animatorstva in vodenja oratorija? Tvoja izkušnja voditeljstva je bila gotovo drugačna, je bila zaradi izrednih razmer tudi kaj okrnjena?

Ne, epidemija in požar nista vplivala na mojo naklonjenost do animatorstva. Vodenje skupine pa je bilo definitivno težje in bolj specifično. Nihče od nekdanjih voditeljev mi ni mogel povedati ali svetovati, kako so oni delovali ali reagirali v ekstremnih okoliščinah, ker jih niso doživeli. Vedno pa rada priznam, da sem se z nekdanjimi voditelji rada zaklepetala o oratorijskih temah, ki jih nikoli ni zmanjkalo. Moja vloga v tem času ni bila prav nič okrnjena. Ravno nasprotno. Tekom dveh ekstremnih let sem se veliko naučila in pridobila res koristne izkušnje.

Kaj želiš animatorstvu v Dornberku v prihodnje?

Skupina ima ogromno potenciala in vsem mladim želim, da bi se še naprej zavedali svojega poslanstva – predaje svoje vere otrokom. Animatorstvu v Dornberku pa želim, da ohrani svoj sloves in gradi na trdnih temeljih.

TINKARA KOVAČIČ IN MARTINA ROJC – najmlajši voditeljici

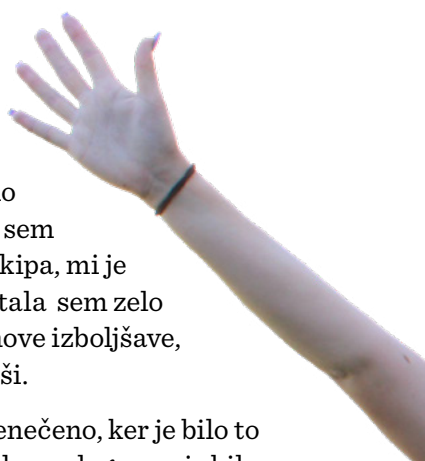
Tinkara in Martina sta najmlajši voditeljici v dornberški zgodovini.

Kako se pravzaprav počutita? Kako je bilo, ko sta izvedeli za vajino novo vlogo?

TINKARA: (*smeh*) Sprva je bila ta nova vloga veliko presenečenje, hkrati pa sem občutila tudi nekaj strahu. Z Martino sva si najprej mislili, da pravzaprav ne moreva zdržati vsega pritiska in obveznosti. Spraševala sem se, ali prevzeti mesto voditeljice ali ne, a sem voditeljstvo vseeno sprejela. Po določenem času, ko sva se z Martino vpeljali, sem začela zaupati, da nam lahko uspe in da lahko nadaljujemo z uspešnim vodenjem skupine. Ko sem opazila, da za mano stoji odlična ekipa, mi je to dalo še dodatno motivacijo. Postala sem zelo zagnana in dobivala sem ideje za nove izboljšave, v želji, da bi bil vsak projekt še boljši.

MARTINA: Počutila sem se presenečeno, ker je bilo to zame nekaj novega. Ko sem izvedela za vlogo, me je bilo strah, saj take naloge nisem še nikoli opravljala. Včasih pa sem bila, iskreno povedano, tudi malo izgubljena, saj nisem vedela, kako se novih zadev pravzaprav lotiti. Veliko lažje je seveda, da sva dve voditeljici, se dopolnjujeva, si pomagava ...

Katere projekte ste si skupaj z animatorji zastavili za naslednje leto? Imata kakšne popravke, želje?

TINKARA: V letošnjem šolskem letu (2022/23) je lepo zacvetel naš mini oratorij v adventnem in postnem času, v sklopu duhovne priprave otrok in mladih. Ti enodnevni oratoriji so tudi izvrstna priložnost, da se kot skupnost povežemo z ostalimi skupinami v župniji. Samo zasnovo adventnega mini oratorija sta nam posredovali Anja Purgar in Nataša Hadalin Baša. Po več kot treh letih sva se odločili in ponovno obudili tudi pasijon v Taboru, saj se nama je zdelo škoda, da bi nanj pozabili, ker počasi postaja že tradicionalen. Poletnega oratorija pa seveda ne smem pozabiti. Glede slednjega smo hotele spremeniti zgolj to, da se nanj začnemo pripravljati takoj po zaključenem postnem času, torej več mesecev prej, da lahko imamo tudi animatorji svoj del poletja rezerviran zgolj za nas. To bi pomenilo, da ne hitimo zadnje dneve, pač pa, da se finalni dnevi pred samim oratorijem izkoristijo le še za zadnje podrobnosti.

MARTINA: Z animatorij si želimo zastaviti projekte, za katere vemo, da jih bomo izpeljali. Moja želja je, da bi mlade čim bolj spodbujali k spoznavanju vere in Boga. Vesela sem, da sva skupaj s Tinkaro izpeljali obletni oratorij. V očeh otrok se je videlo zadovoljstvo in iskreno veselje.

Po kom se najbolj zgledujeta? Kdo vama je največja inspiracija in h komu se zatečeta po nasvet?

TINKARA: Meni se zdi odlično, da smo velika skupina in s tem pridobivamo nova obzorja in mnenja drugih, od katerih se lahko veliko naučiš. Pogledi na svet nekaterih drugih animatorjev so mi v zgled. Navdušena sem nad udeležbo na srečanjih, saj so le tako lahko vsi obveščeni o vsem, kar se dogaja. Pomaga mi, da so v skupini tudi animatorji, ki so starejši od mene, saj vidijo stvari, ki jih z Martino spregledava. To pa naredijo izkušnje. (smeh) O neki inspiraciji nisem ravno razmišljala, mogoče pa mi pomaga najbolj to, da se postavim v vlogo majhnega otroka in pomislim, kako bi bilo meni, če bi izpeljali določeno igro. Recimo na prvih oratorijih, ki so jih pripravljali zdaj že nekdanji animatorji, mi je bilo zares neverjetno všeč, uživala sem.

MARTINA: Zgledujem se po Jezusu, ker je vero širil med ljudi. Po nasvete in napotke se zatečem k prejšnjim voditeljem in k starejšim animatorjem. Nekateri izmed njih so del skupine že skoraj celotno desetletje.

Seveda pa je zelo pomembno sodelovanje z duhovnikom. Kako poteka dogovarjanje in usklajevanje?

TINKARA: Jaz in Martina se z gospodom župnikom dogovoriva glede ure srečanja, kdaj misliva začeti in čas trajanja. Poveva mu glede novih projektov, kako je vse skupaj

zasnovano ... Pogovoriva se z njim, svetuje nama, poda svoje mnenje, smernice. Seveda ga k vsakemu srečanju povabiva zraven, saj je pomembno sodelovanje na več ravneh.

Po prvem oratoriju in ostalih projektih sta videli, kako je biti voditeljica! Kaj bi zaželeli animatorstvu v Dornberku v prihodnje?

TINKARA: Želim, da animatorstvo gre naprej, vsako leto bolje, z novimi idejami, projekti. Lahko bi dodali dejavnosti ne samo za najmlajše, temveč tudi za malo starejše otroke. Predvsem pa imam za animatorje to sporočilo: Včasih je in bo težko, a vseeno, splača se na koncu tedna videti otrokov nasmeh in radost! Splača se vztrajati! Animatorstvo v Dornberku zagotovo živi in bo tudi v prihodnje!

MARTINA: Biti voditeljica ni enostavno, ker je vloga, ki nosi veliko odgovornosti. Želela bi, da se animatorstvo ohrani in nadaljuje ter da združi in spodbudi mlade k sodelovanju. Skupina, kjer so animatorji med seboj prijatelji in delajo za skupen cilj, je prava kombinacija za dobro izvedene projekte.

Brez trdne animatorske skupine voditelji ne morejo opravljati svojega poslanstva in voditi ekipo k željenemu cilju. Animatorji z dolgoletnimi izkušnjami lahko veliko pripomorejo k skupinskemu duhu in pomagajo voditeljem. Mednje sodita tudi **Eva** in **Danijel Kovačič** ter animatorka **Kati Komel**.

DOLGOLETNI ANIMATORJI

**EVA IN
DANIJEL
KOVAČIČ –
najprej kot
animatorja,
nato starša
udeležencev**

Kakšna je bila vajina prva animatorska izkušnja na oratoriju 2013, ko se je oratorij po nekaj letih ponovno obudil?

Ko je župnik Boštjan dal pobudo, da bi ponovno začeli z izvajanjem oratorija, se nam je zdelo zelo lepo, da bi na ta način obudili delovanje mladih v domači župniji. Kar hitro se je zbrala lepa skupina animatorjev, ki smo bili pripravljene narediti nekaj novega. Tako so se začela naša tedenska srečanja, ki pa niso bila namenjena zgolj in samo pripravi na oratorije, ampak tudi prijetnemu druženju in zabavi. Velikokrat so se naša srečanja prav na predlog gospoda Boštjana zaključila s kakšno dobro pico ali tekmovanjem v odbojki na mivki. To je bilo ključnega pomena, da smo zgradili trdno ekipo animatorjev, ki je bila pripravljena na težke izzive, ki jih prinese organizacija oratorija.

Izkušnja oratorija je bila zelo pozitivna in zanimiva. Prav to nas je spodbudilo, da smo bili pripravljene vsako leto oratorije ponoviti. Zagon so nam dajali nasmejani obrazi otrok, ki so se vsako leto z veseljem in v večjem številu udeleževali naših oratorijev.

Animatorja sta bila kar nekaj let. Kaj vama je bilo najbolj zanimivo in kaj najtežje?

Na začetku naju je najbolj prijetno presenetilo število prijavljenih otrok na oratorij in s kakšnim zanimanjem so se udeleževali dogodka. Hkrati naju je presenetilo tudi to, da se je celotna vas povezala v dogajanje v tednu, ko smo imeli oratorij. Zelo hitro smo dobili pomoč pri pripravi hrane, za kar smo bili zelo hvaležni. Lokalni kmetje so skrbeli, da smo imeli veliko sadja in zelenjave, mame in babice so nas razvajale s sladicami ...

Zelo zanimivo nama je bilo, kako hitro so se otroci naučili himne in vseh pesmi, ki smo jih spoznali. Vedno smo se potrudili, da so bile dejavnosti raznolike in primerne za različne starostne skupine. Prav to se nama zdi, da je bilo tudi najtežje – kako uskladiti potek in dejavnosti, da bodo primerne tako za triletnike kot za dvanajstletnike. Na koncu nam je vedno uspelo. Kar nekajkrat nam je ponagajalo tudi vreme, zato smo morali hitro poiskati rešitve, da je vse potekalo tako, kot mora.

Tudi vajina otroka sta se že udeležila (mini) oratorija. Kakšni so občutki, ko sta še pred desetimi

leti bila sama animatorja, sedaj, desetletje kasneje, pa že vajina otroka spoznavata oratorije in delo animatorjev?

Najprej sva pomislila na to, kako hitro se je obrnilo desetletje. Sama sva po tem, ko sva si ustvarila družino, zapustila skupino animatorjev. Zelo hitro sva spoznala, da so za nama mladi, ki so pripravljeni in motivirani, da nadaljujejo delo. Ker veva, koliko truda in odgovornosti je potrebno vložiti pri organizaciji oratorija, sva animatorjem še toliko bolj hvaležna, da se lahko tudi najina otroka udeležujejo oratorijev.

Kaj želita animatorstvu v prihodnje?

Animatorjem želiva, naj srečanj in priprav na oratorije ne jemljejo kot breme, ampak naj jim bodo v veselje in kot priložnost za prijetno druženje s svojimi sovrstniki. Konec koncev oratorij ni namenjen le otrokom, ki se ga udeležijo, ampak le-ta ogromno podari tudi animatorjem, saj jih bogati z izkušnjami, ki jih bodo potrebovali v svojem življenju.

KATI KOMEL – dolgoletna članica animatorske skupine, danes članica Pripravljalne skupine za oratorij

Kako si postala animatorka? Si že od nekdaj vedela, da te veseli delo z otroki?

Zanimivo se mi zdi, da se sploh ne spomnim, da bi imela kakšno dilemo, zakaj ne bi postala animatorka. Pridružitve k animatorjem se mi je zdela samoumevna, mogoče zaradi tega, ker se je v tistem času zelo promoviralo pripravljalne vikende in usposabljanja za animatorje. Mislim, da sem se skupini pridružila v 9. razredu, se pravi okrog leta 2014. Opravila sem usposabljanje za animatorje in že takrat se je videla naša skupinska zrelost, saj smo bili za to usposabljanje kakšno leto premladi. Vedela sem, da me veseli delo z otroki, tega nisem doživljala kot neko poslanstvo, a mi je bilo jasno, da znam dobro delati z njimi.

Ali se spomniš oratorija, ki si ga obiskovala kot udeleženka?

Kot otrok sem bila samo enkrat na oratoriju in nisem imela dobre izkušnje. Iskreno povedano imam skoraj same slabe spomine na tisti teden. Ne vem, enostavno se nisem dobro počutila. Takratni oratoriji so bili drugačni. Vsak dan smo dobili liste s pesmimi, ki smo se jih učili. Spomnim se, da smo spoznavali molitev O, gospa moja. Vsak dan smo se osredotočili na eno vrstico molitve (oči, usta ...) in vsak dan smo nato obesili eno vrstico oz. sliko na pano. Takrat sem se sploh naučila to molitev. Pozitivna stvar. Spomnim se, da animatork po imenu nisem poznala, a sem si jih zapomnila po videzu in vsakič, ko sem jih videla pri maši, sem bila navdušena, da poznam nekoga, ki je skrbel zame.

Bi mi zaupala svoj najlepši spomin z oratorijev?

Moj najljubši spomin je na tisto leto, ko smo se na oratoriju prvič začeli učiti pesmi, to mi je bilo res vseč in nato je sledila še festivalna maša. Še toliko bolj sem se spomnila na to, ko smo imeli lani (2022) birmo in mladi, ki so bili takrat na tem oratoriju, so še vedno znali prav tiste pesmi, ki smo se jih takrat naučili. V tem vidim veliko vrednost.

Animatorji smo bili vedno zabavna, delovna in sproščena skupina. Kako si se počutila, ko so animatorji popestrili tudi tvoj poročni dan?

Super mi je bilo, hvaležna sem bila, da so si vzeli čas, se spomnili in se potrudili. Že sploh samo to, da so prišli k maši, mi je ogromno pomenilo in zdi se mi pomembno, da si kot animator v skupnosti, kjer se posamezniki zanimajo drug za drugega ter mislijo na to, kako se drugi počutijo v tej skupini. Njihova prisotnost je bila res dragocena.

Animatorstvo si pred nekaj leti postavila v kot, a vseeno ostajaš povezana s konceptom oratorija. V mislih imam predvsem sodelovanje pri sooblikovanju priročnika za animatorje. Kako je prišlo do tega sodelovanja in kakšne so tvoje izkušnje?

Od lani sem članica PKO-ja (Pripravljalna komisija za oratorij). To je ožja ekipa, sestavljena iz desetih ljudi, ki izbere temo in postavi vsebino oratorija – časovnico po dnevih, vrednote, svetopisemske odlomke. Napišemo tudi zgodbo. Vsi vse skupaj pokomentiramo, preverimo. Povabilo k sodelovanju sem prejela od dobre prijateljice s fakultete, ki je bila pri tem projektu že nekaj let pred mano, in sicer sem se pridružila v času, ko je že bila znana tema za oratorij 2023, torej Hobit. Lahko pa izdam, da je že izbrana tema za leto 2024 in smo junija že začeli z vsemi pripravami, kar se mi zdi zelo zanimivo, saj se takrat niti oratoriji za leto 2023 še niso začeli. Sodelovanje pri PKO je super izkušnja in odločila sem se, da bom še eno leto zraven. Dobro mi je, ker lahko izboljšujem, kar me je kot animatorko nekoliko motilo. Ogromno ljudi sodeluje pri tem projektu in vseč mi je, da lahko tudi sama prispevam svoj del. To je način, kako lahko v tem obdobju svojega življenja k temu največ pripomorem.

JUBILEJNI ORATORIJ 2023

1. dan: POKLICANOST

Letošnja zgodba govori o fantazijskem junaku hobitu Bilbu. V pripoved nas je uvedel avtor J. R. R. Tolkien, saj oratorij povzema njegovo delo. Spremljali smo prvi del preprostega življenja hobita, ki se je pridružil škratom na nepozabni pustolovščini. Vrednota, ki smo jo izpostavili, je bila poklicanost. Udeleženci so tako spoznali, da je vsak od nas poklican k nečemu. Občutili so zaupanje, da jim je Bog dal lastnosti in sposobnosti, ki jim bodo pomagale pri njihovi poklicanosti. Z raznimi dejavnostmi pri katehezah so naredili nekaj dobrega izven cone udobja, kar jim je predstavljalo izziv.

Pri delavnicah so ustvarjali, se učili novih veščin in slikali na zid. Tja so narisali vse junake, ki so nas spremljali skozi desetletje na oratorijih v Dornberku.

Velika igra pa je temeljila na ustvarjalnosti, domiselnosti in timskem duhu, saj so morali udeleženci s skupnimi močmi opraviti veliko nalog, da so pridobili razne risalne pripomočke za načrt nove hobitske dupline. Hobit in Gandalf sta se otrokom iskreno zahvalila za veliko dobrih idej.

2. dan: **BOŽJA PREVIDNOST**

Bilbo nas je, skupaj s škrti, na torkovo jutro pričakal na Malem gorovju. Po spletu okoliščin je našel čarobni prstan, zaradi katerega je tudi pristal v težavah. Udeleženci so se spoznali z Božjo previdnostjo, ki je bila tudi vrednota dneva. Spoznali so, da nas Bog ves čas dobrohotno spremlja in vodi k dobremu.

S pogovorom o vrednoti so začutili varnost, veselje in hvaležnost ob Božji previdnosti. Pri katehezah so si otroci med seboj lahko podelili svoje izkušnje, kako je Bog poskrbel zanje oziroma jih varoval. Delavnice so ponudile spoznavanje borilnih veščin, petje in igranje instrumentov, ustvarjanje nakita, popotovanje po Italiji ... Med veliko igro pa so opravljali razne izpite za pridobitev posebnega certifikata. Tega sta na koncu podelila naša glavna junaka Bilbo in čarodej Gandalf. Otroci so se izurili in tako so bili pripravljani, da skupaj s protagonistoma odidejo novim dogodivščinam naproti.

3. dan: VZTRAJNOST

Tretji dan smo animatorji skupaj z otroki govorili o vztrajnosti. Udeleženci so spoznali, da je ta nujno potrebna za osebno in skupno doseganje ciljev. Z različnimi vajami so se preizkusili v vztrajnosti in trdni volji. Občutili so, zakaj se v življenju spleča nadaljevati začrtano pot. Starejše skupine so si izdelale prav posebne načrte, ki jih bodo vsak dan spomnili, zakaj vztrajajo in kakšni so njihovi pravi cilji. Ves čas jih je na to opominjal tudi glavni junak poletnega oratorija, Bilbo.

Zaradi slabe vremenske napovedi pa smo celoten dan preživali na varnem, v telovadnici Osnovne šole Dornberk. Tam smo imeli veliko možnosti za prosto igro in gibalne dejavnosti. Otroci in animatorji smo se tudi pomerili v nogometu. Otroci so v telovadnici lahko spoznavali nove športe ter povadili že poznane. Pester spored dejavnosti je ponujal vse od nogometa, košarke, badmintona, rokometu, plesa, namiznega tenisa, dvigovanja uteži ... Športni dan na oratoriju smo zaključili s prepevanjem pesmi!

4. dan: SRČNOST

Predzadnji dan nam je bilo vreme naklonjeno, saj na nebu ni bilo niti enega oblaka. V celoti smo se lahko posvetili vrednoti četrtega dneva, ki je bila srčnost. Bilbo nam je v svoji zgodbi in ravnanju pokazal, kako zelo srčen je, ko je, kljub prepričevanju k slabemu dejanju, vztrajal v svoji srčnosti in ravnal bistro ter razumno. Otroci so pri katehezah spoznali vsebinsko krepost srčnosti. Doživeli so navdušenje nad dobrimi dejanji in nad zavračanjem slabih.

Delavnice so otrokom ponudile velik nabor dejavnosti. Od družabnih iger, ustvarjanja kolaža, pletenja zapestnic do pritrkovanja. Kolaž zmaja in razni izdelki so bili na ogled tudi pri festivalni maši ob zaključku oratorija. Bilbo in Gandalf pa sta za četrtkovo veliko igro pripravila prav posebno štafeto. Udeleženci so morali na poligonu premagati takšne ovire, kot so na poti pričakale naše škrate. Otroci so zelo spretno premagovali hojo v megli, pomagali ponesrečencu, se sporazumevali z domorodci, varčevali z vodo ... Z vsemi vrlinami so pokazali, da so pripravljeni na pustolovščino.

5. dan: RAST

Zadnji dan obletnega oratorija smo posvetili rasti, ki je bila še zadnja vrednota oratorijskega tedna. Hobit Bilbo je ob vrnitvi domov spoznal, da je njegova duplina sicer ista, toda on sam se je spremenil in osebno zrasel. Cilj petega dneva je bil, da animatorji otrokom podamo svoje izkušnje in skupaj z njimi odkrivamo napredek v nas samih. Delavnice, ki so bile zanimive skozi celoten teden, niso razočarale niti zadnji dan. Naše »origami« izdelke smo postavili tudi na ogled v župnijsko cerkev. Pri zadnji veliki igri so otroci pomagali Bilbu in Gandalfu zbrati denar, s katerim sta lahko začela graditi novo kraljestvo. Udeleženci so morali opraviti miselne, gibalne in ustvarjalne naloge, da so lahko prislužili kovance, ki so jih nato skrbno spravili v skrinjico. Škrata sta bila presrečna. Otrokom sta zabičala, naj ostanejo vztrajni in srčni!

Veliki poletni oratorij smo okronali s skupinsko fotografijo v zeleno-rumenih barvah.

VTISI UDELEŽENCEV ORATORIJA

Zelo mi je bilo fajn. Najbolj si bom zapomnil velike igre in dobre igralce. Se vidimo naslednje leto. – Marcel

Všeč mi je bilo, da sem se tudi na oratoriju družila s sošolkami in prijateljicami. – Tia

Najbolj mi je bila všeč igrlica, v kateri smo spoznavali Hobita, ki ga je igral Jona. – Tobija

V najstarejši skupini smo veliko peli in se pogovarjali. Naša skupina je bila sestavljena iz samih fantov. Si lahko predstavljate te debate?! – Jurij

Dekleta smo ustvarjala razne origamije iz papirja. Nastale so čudovite rožice. – Karolina

” *Oratorij je bil nepozaben. Vsi bomo kot Bilbo in si zapomnili, kar nam je zabičal.* – Jure

Ne bom pozabila plesnih delavnic, ko smo plesali različne plese. – Kristina

”

” *Fantje smo vsak dan igrali nogomet na Kampotu. To je bil najboljše izkoriščen prosti čas na oratoriju.* – Anže

Na oratoriju smo jedli zelo dobro hrano! Posladkali smo se tudi s sladoledom. – Sofija

”

” *Super mi je bilo, ko smo tretji dan odšli v šolsko telovadnico in smo spoznavali različne športe.* – Filip

Zgodba oratorija je bila poučna, saj smo se naučili vztrajati, biti srčni in pomagati drug drugemu. – Erik

”

NAMESTO ZAKLJUČKA

Vsi projekti animatorjev so velik zalogaj. Potrebno je veliko organizacije, pomoči, tudi denarnih spodbud in sodelujočih, ki s svojim časom, znanjem, talenti bogatijo našo župnijo. Priprave na miklavževanje in pasijon namreč potekajo več mesecev, priprave za veliki poletni oratorij pa kar celo leto.

V tokratni publikaciji so bili izpostavljeni otroci in animatorji, radi pa bi se zahvalili tudi vsem tistim, ki pomagajo pri izpeljavi dogodkov.

Najprej so tu starši, ki nam zaupajo svoje otroke, hkrati pa tudi s finančnim prispevkom pomagajo kriti stroške oratorija.

Potem so tu tudi župljani, starši udeležencev, starši animatorjev, stari starši, prijatelji oratorija, ki nesebično pomagajo pri kuhanju raznovrstnih in zdravih obrokov, donirajo sadje, zelenjavo, priboljške, rekvizite ... Brez njih bi oratorij težko izpeljali.

Ne smemo pozabiti še na gospoda župnika Boštjana Toplikarja, ki je vsa ta leta animatorjem zvest in jih duhovno spremlja. Animatorstvu je naklonjen že od svojega prihoda v dornberško župnijo in je s tem pripomogel, da skupina iz leta v leto raste.

Nenazadnje hvala vsemogočnemu Bogu za vse talente, s katerimi je obdaril naše animatorje, da jih lahko tako nesebično razdajajo.

Poleg zahval naj ta odstavek izzveni tudi kot vabilo za vse, ki bi se radi pridružili velikemu poletnemu oratoriju in vsem ostalim projektom animatorjev. Dela je veliko, pomoč se vedno potrebuje, medgeneracijsko sodelovanje pa je vedno dobrodošlo in za vse prijetno.

Srčna hvala in vabljeni, da se nam pridružite!

STATISTIKA

ORATORIJ 2013
»BOG JE Z NAMI«

 73 otrok 15 animatorjev

ORATORIJ 2014
»NA TVOJO BESEDO«

 68 otrok 15 animatorjev

ORATORIJ 2015
»HOČEM BITI SVET!«

 76 otrok 18 animatorjev

ORATORIJ 2016
»ZDAJ GRE ZARES!«

 87 otrok 15 animatorjev

STATISTIKA

ORATORIJ 2017
»DOTIK NEBES«

 83 otrok 23 animatorjev

ORATORIJ 2018
»ENO JE POTREBNO«

 85 otrok 31 animatorjev

ORATORIJ 2019
»IMAŠ MOČ«

 79 otrok 26 animatorjev

ORATORIJ 2021
»ORIGALEN.SEM«

 60 otrok 16 animatorjev

STATISTIKA

ORATORIJ 2022
»ZA BOŽJO SLAVO«

 97 otrok 25 animatorjev

ORATORIJ 2023
»STOPI NA POT«

 69 otrok 23 animatorjev

POVEŽITE SE Z DORNBERŠKIMI ANIMATORJI

Elektronski naslov

animatorji.dornberk@gmail.com

Facebook

@Animatorji Dornberk

Instagram

@Oratorij Dornberk

Spletna stran

Župnija Dornberk

ANIMATORSTVO V DORNBERKU

pregled obdobja mladosti in entuziazma

Avtorica: Nuša Velišček

Lektorica: Lucija Kovačič

Oblikovalec: Luka Purgar

Tisk: a-media d. o. o.

Avtorji fotografij: Arhiv Župnije Dornberk, animatorska skupnost Dornberk, Nuša Velišček, Meta Mrevlje, Tadej Kovačič, Jure Komel

Viri in literatura: *Spletna stran Oratorija Slovenija (2023)*,
dostopno na: www.oratorij.net

Izdala: Župnija Dornberk, Vodnikova 37, 5294 Dornberk

Odgovorna oseba: Boštjan Toplikar

Število izvodov: 300

ŽUPNIJA
DORNBERK
PRVAČINA

